

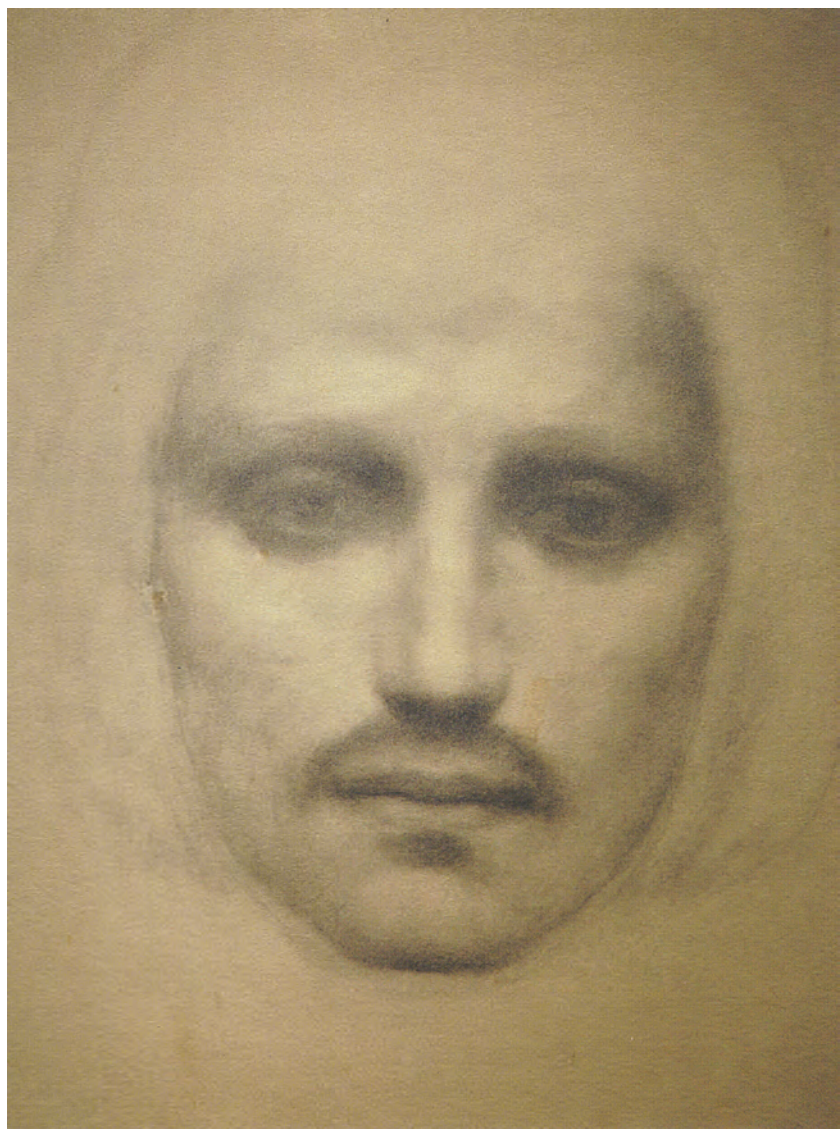
CHALÍL DŽIBRÁN

PROROK

POSELSTVÍ
MOUDROSTI
A LÁSKY

Kahlil Gibran

LEDA

LOŤ PŘIPLOVÁ

MUSTAFA, VYVOLENÝ A MILOVANÝ, ÚSVIT VLASTNÍHO DNE, ČEKAL DVANÁCT LET VE MĚSTĚ ORFALESE NA LOŤ, KTERÁ SE MĚLA VRÁTIT, ABY HO ODVEZLA ZPĚT NA OSTROV, KDE SE NARODIL.

A VE DVANÁCTÉM ROCE, SEDMÉHO DNE MĚSÍCE JELÚL, MĚSÍCE SKLIZNĚ, VYLEZL NA KOPEC ZA MĚSTSKÝMI HRADBAMI A POHLÉDL K MOŘI; I SPATŘIL, JAK SE LEHKOU MLHOU BLÍŽÍ LOŤ.

TU SE OTEVŘELA BRÁNA JEHO SRDCE A JEHO RADOST SE ROZLETĚLA DALEKO PO MOŘI. ZAVŘEL OČI A V TICHU DUŠE SE MODLIL.

KDYŽ VŠAK SESTUPOVAL Z KOPCE,
PŘEPADL HO SMUTEK, I POMYSLEL SI
V SRDCI:

JAK MOHU ODEJÍT V MÍRU A BEZ ŽALU?
NE, NEOPUSTÍM TOTO MĚSTO S DUŠÍ
NEZRANĚNOU.

PŘEDLOUHÉ BOLESTNÉ DNY JSEM
STRÁVIL V JEHO ZDECH, NEKONEČNÉ
BYLY MÉ OSAMĚLÉ NOCI; KDO DOKÁŽE
BEZ LÍTOSTI OPUSTIT VLASTNÍ BOLEST
A VLASTNÍ OSAMĚLOST?

PŘÍLIŠ MNOHO ÚLOMKŮ DUCHA JSEM
ROZSEL V TĚCHTO ULICÍCH, PŘÍLIŠ MNOHO
DĚTÍ MÉ TOUHY KRÁČÍ VE SVÉ NAHOTĚ PO
TĚCHTO KOPCÍCH, NEMOHU OD NICH ODEJÍT
BEZ TÍHY HLUBOKÉHO BOLU.

DNES NEODKLÁDÁM ŠAT; VLASTNÍMA
RUKAMA SI RVU KŮŽI Z TĚLA.

NEZANECHÁVÁM ZA SEBOU MYSL, LEČ
SRDCE, JEMUŽ HLAD A ŽÍZEŇ DODALY
LÍBEZNOSTI.

LEČ NEMOHU DÉLE OTÁLET.
MOŘE, JEŽ VŠECHNO K SOBĚ POVOLÁVÁ,
VOLÁ I MNE, A JÁ SE MUSÍM NALODIT.
NEBOŤ KDYBYCH ZŮSTAL, BYŤ BY
ČAS V NOCI PLANUL, ZTUHL BYCH
A ZKRYSTALIZOVAL A BYL BYCH
PŘIPOUTÁN K TĚTO ZEMI.

S RADOSTÍ BYCH S SEBOU VZAL VŠE, CO
JE ZDE. ALE JAK BYCH MOHL?

HLAS NEUNESE JAZYK ANI RTY, KTERÉ HO
OBDAŘILY KŘÍDLY. MUSÍ SÁM VYHLEDAT SVŮJ
PROSTOR.

A OREL MUSÍ VZLÉTNOUT
KE SLUNCI SÁM, BEZ SVÉHO
HNÍZDA.

KDYŽ DOŠEL NA ÚPATÍ KOPCE, ZNOVU SE
OBRÁTIL K MOŘI A SPATŘIL, JAK JEHO LOĎ
PŘIPLOVÁ K PŘÍSTAVU, A NA JEJÍ PŘÍDI VIDĚL
NÁMOŘNÍKY, LIDI JEHO ZEMĚ.

A JEHO DUŠE K NIM VOLALA A ON PRAVIL:
SYNOVÉ MÉ PRASTARÉ MATKY, CO
PLUJETE PO VLNÁCH, PŘEČASTO JSTE PLULI
V MÝCH SNECH. A NYNÍ PŘICHÁZÍTE, KDYŽ
BDÍM, COŽ JE MŮJ JEŠTĚ HLUBŠÍ SEN.

JSEM PŘIPRAVEN ODEJÍT A MOJĚ
DYCHTIVOST ČEKÁ S NAPJATÝMI
PLACHTAMI NA VÍTR.

JEN JEŠTĚ JEDNOU VDECHNU TENTO
POKLIDNÝ VZDUCH, JEN JEŠTĚ
JEDNOU S LÁSKOU POHLÉDNU
ZPĚT,

A PAK JIŽ BUDU STÁT
MEZI VÁMI, NÁMOŘNÍK MEZI
NÁMOŘNÍKY.

A TY, NEKONEČNÉ MOŘE, SPÍCÍ MATKO,
KTERÁ JEDINÁ ZNAMENÁŠ MÍR A SVOBODU
PRO ŘEKU I POTOK,

JEN JEŠTĚ JEDNÍM ZÁKRUTEM PROTEČE
TENTO POTOK, JEN JEŠTĚ JEDEN ŠELEST
SE OZVE NA TĚTO MÝTINĚ,

A PAK PŘIJDU K TOBĚ,
NEKONEČNÁ KRŮPĚJ
V NEKONEČNÉM OCEÁNU.

A JAK KRÁČEL DÁL, SPATŘIL Z DÁLI MUŽE
A ŽENY, KTERÍ OPOUŠTĚLI POLE A VINICE
A SPĚCHALI K MĚSTSKÝM BRANÁM.

A ZASLECHL, JAK JEJICH HLASY VOLAJÍ
JEHO JMÉNO, JAK POKŘIKUJÍ OD POLE K POLI
A SDĚLUJÍ SI, ŽE PŘIPLULA JEHO LOĎ.

I ŘEKL SI:

COŽ BUDE DEN LOUČENÍ DNEM
SHROMÁŽDĚNÍ?

A STANE SE, ŽE MŮJ VEČER BYL VE
SKUTEČNOSTI MÝM ÚSVITEM?

A CO DÁM ČLOVĚKU, KTERÝ OPUSTIL PLUH
UPROSTŘED BRÁZDY, ČI JINÉMU, KTERÝ
ZASTAVIL KOLO SVÉHO LISU NA VÍNO?

STANE SE SNAD MÉ SRDCE STROMEM
OBTĚŽKANÝM OVOCEM, ABYCH JE MOHL
OČESAT A VŠECHNY JÍM OBDAROVAT?

A VYTRYSKNOU SNAD MÁ PŘÁNÍ JAKO
PRAMĚNY, ABYCH NAPLNIL JEJICH ČÍŠE?

JSEM SNAD HARFOU, JIŽ BY SE MOHLA
DOTKNOUT RUKA VŠEMOHOUCÍHO NEBO
FLÉTNOU, JIŽ BY MOHL PROCHÁZET JEHO
DECH?

JSEM HLEDAČEM TICHA, A JAKÉ POKLADY
JSEM V TICHU NALEZL, ABYCH JE MOHL BEZ
VÁHÁNÍ ROZDÁVAT?

POKUD JE TENTO DEN DNEM MÉ SKLIZNĚ,
NA KTERÉM POLI JSEM ZASEL SÉMĚ
A V JAKÉ ZAPOMENUTÉ DOBĚ?

POKUD VSKUTKU POZVEDNU LUCERNU NA
ZNAMENÍ UCTÍVÁNÍ, NEBUDE V NÍ HOŘET MŮJ
PLAMEN.

LUCERNU POZVEDNU
PRÁZDNOU A TEMNOU,
A STRÁŽCE NOCI JI NAPLNÍ
OLEJEM A ROVNĚŽ JI ZAŽEHNE.

TO VŠE VYJÁDRIL SLOVY. LEČ MNOHÉ,
SKRYTÉ V JEHO SRDCI, ZŮSTALO
NEVYŘČENO. NEBOŤ ON SÁM
NEDOKÁZAL TO HLUBOKÉ
TAJEMSTVÍ VYSLOVIT.

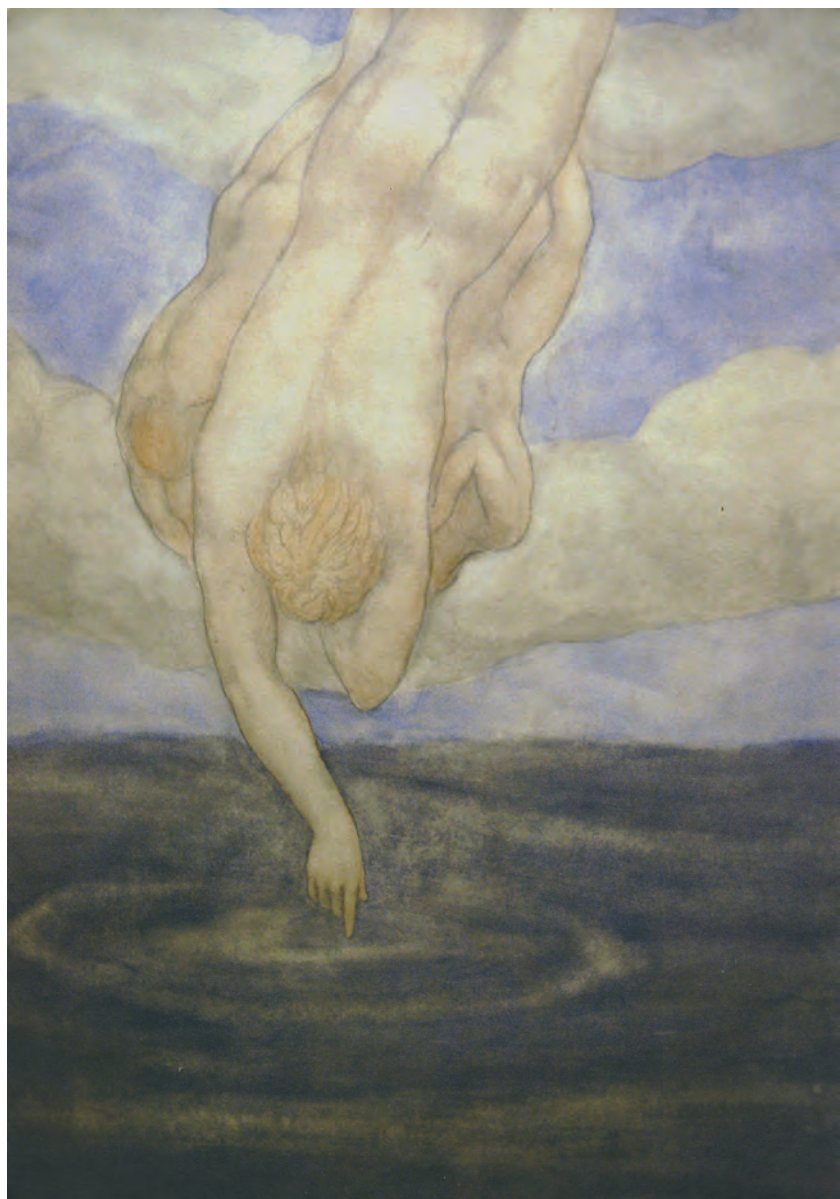
KDYŽ POTOM VSTOUPIL DO MĚSTA,
VŠICHNI LIDÉ MU VYŠLI V ÚSTRETY A VOLALI
JAKOBY JEDINÝM HLASEM.

A STARŠÍ OBCE PŘEDSTOUPILI A PRAVILI:

JEŠTĚ OD NÁS NEODCHÁZEJ.

BYL JSI POLEDNEM V NAŠEM SOUMRAKU
A TVÉ MLÁDÍ NÁM POSKYTLO SNY, ABYCHOM
MOHLI SNÍT.

NEJSI V NAŠEM STŘEDU CIZINCEM, BA
ANI HOSTEM, JSI NAŠÍM SYNEM A SYNEM
PŘEVELICE MILOVANÝM.

JEŠTĚ NEPŘIPUŠŤ, ABY NAŠE
OČI DYCHTILY PO TVÉ TVÁŘI.

A KNĚŽÍ A KNĚŽKY PRAVILI K NĚMU:
NECHŤ NÁS NYNÍ NEROZDĚLÍ MOŘSKÉ
VLNY, NECHŤ SE LÉTA, KTERÁ JSI STRÁVIL
MEZI NÁMI, NEPROMĚNÍ VE VZPOMÍNKU.

KRÁČEL JSI MEZI NÁMI JAKO DUCH A TVŮJ
STÍN PADAL NA NAŠE TVÁŘE JAKO SVĚTLO.

PŘEVELICE JSME TĚ MILOVALI.
NAŠE LÁSKA VŠAK BYLA BEZE
SLOV A HALILY JI ZÁVOJE.

LEČ NYNÍ K TOBĚ HLASITĚ VOLÁ A CHCE
PŘED TEBOU STANOUT S ODHALENOU
TVÁŘÍ.

TAK TOMU BYLO OD NEPAMĚTI, ŽE
LÁSKA POZNÁVÁ SVOU HLOUBKU
AŽ V HODINĚ LOUČENÍ.

PŘISTUPOVALI K NĚMU I DALŠÍ LIDÉ
A NALÉHAVĚ HO PROSILI. LEČ ON JIM
NEODPOVĚDĚL. POUZE SKLONIL HLAVU,
A TAK NEJBLIŽE STOJÍCÍ VIDĚLI, JAK MU NA
HRUŤ PADAJÍ SLZY.

ON PAK S VEŠKERÝM LIDEM POKRAČOVAL
K VELKÉMU PROSTRANSTVÍ PŘED CHRÁMEM.

I VYŠLA ZE SVATYNĚ ŽENA, KTERÁ SE
JMENOVALA MITRA. A BYLA TO VĚDMA.

POHLÉDL NA NI S HLUBOKOU NĚHOU,
VŽDYŤ PŘÁVĚ ONA HO JAKO PRVNÍ
VYHLEDALA A VĚŘILA V NĚHO, KDYŽ BYL
V JEJICH MĚSTĚ POUHÝ DEN.

POZDRAVILA HO A PRAVILA:
PROROKU BOŽÍ, HLEDAJÍCÍ NEJVYŠŠÍ
DOKONALOST, DLOUHO JSI PÁTRAL
V DÁLAVÁCH PO SVÉ LODI.

NYNÍ TVÁ LOŤ PŘIPLULA A TOBĚ JE DÁNO
ODEJÍT.

PŘEVELICE TOUŽÍŠ PO ZEMI SVÝCH
VZPOMÍNEK, PO SÍDLE SVÝCH NEJSILNĚJŠÍCH
TUŽEB; NAŠE LÁSKA TĚ NESPOUTÁ A NAŠE
POTŘEBY TĚ NEZADRŽÍ.

LEČ NEŽ NÁS OPUSTÍŠ, ŽÁDÁME
TĚ, ABYS K NÁM PROMLUVIL
A PODĚLIL SE S NÁMI O SVOU
PRAVDU.

MY JI PAK PŘEDÁME NAŠIM DĚTEM,
TY ZASE SVÝM DĚTEM, TAKŽE NIKDY
NEZAHYNE.

VĚ SVÉ OSAMOCENOSTI JSI SLEDOVAL
NAŠE DNY A KDYŽ JSI BDĚL, NASLOUČAL
JSI LKANÍ I SMÍCHU NAŠEHO SPÁNKU.

NYNÍ NÁM TEDY ODHAL, JACÍ JSME,
A POVĚZ NÁM VŠE, CO TI BYLO

ZJEVĚNO O TOM, CO LEŽÍ MEZI
ZROZENÍM A SMRTÍ.

I ODPOVĚDĚL:

LIDÉ ORFALŠTÍ, O ČEM JINÉM BYCH
MOHL HOVOŘIT NEŽ O TOM, CO
V TUTO CHVÍLI ZMÍTÁ VAŠÍ DUŠÍ?